

پاس جنان انت دروازگ

(شائری)

منیر مؤمن

اۆتاک مکران

کتاب:	پاس جنان انت دروازگ
تھر:	شائری
شائر:	منیر مؤمن
اؤلی چاپ:	زبان، بهرین، 2011
دومی چاپ:	ساچدر، 2023
هورتوانی:	تاج بلوچ

Pás janán ent darwázag

Poet: Munir Mómen

1st Edition 2011 (Zuban Behrain)

2nd Edition 2024 (Otaak Mekran)

Designed by: Nazeer Ahmed

ISBN:_____

(دُرستیں هكَّ ءُ مُزپه شائِرء)

لُٹ

- 9 دُعا
- 10 ہارِ نوں میٹگاں گِراں اِنْت پدا
- 11 انچو اے دل تئی آشنا بہ کُتیں
- 12 نہ تئی مسکِ تازی بُتکنت، نئے کہ چمانی تئی تیر
- 14 دردِ سفر جتگ پہ تماشا نئیاتکگئے
- 15 انچیں یک ہوشامے رتکہ آرس تاساں بوتگ اِنْت
- 16 پاداں یک بیمے اڑیناں، چم آسودگ مہ بنت
- 17 دردِ گم ہست نہ دؤا دارو
- 18 سنگے بلیت چو ماہء، چراگے تھار بیت
- 19 پرچا آرسی بہ بیت دُنیا، بس اِنْت
- 20 جمبر دُرُوہتہ تئیاں
- 22 نوکین وابے ماں دیدگاں میناں
- 24 سرکشئے نگاہاں برے کُٹئے رچئے دریا

- 26 نون دیگرے زردکیں کیودر مئے ھلوتان میتگے بران انت
- 27 گلزمیں چو تراولے انت، آزماں ہیسکارگے
- 28 ٹپاں شودیت ے تھنائیاں بار دنت
- 29 نکشیں ھلک ے شھرائی سازکار ویئیرنداں
- 30 کسے چو کاگدے زردے بشازتاں پیچیت
- 31 تُو کہ در کائے سنج گُشے چار گُندے بُجیت
- 32 وپاداری تئی چو دشت ے پُلکاں
- 34 دُرچکاں دل، کوھاں زُبانے دات کنت
- 35 یہ رتکگین نِدارھے ما یار کَلیاں کُتھ
- 36 بَمبرے سؤت جنت
- 38 کَبس
- 40 نِدارگ
- 41 سؤت
- 43 ھِچ نیست انت ادا
- 46 پاس جنان انت دروازگ
- 48 تئی آثراپے
- 51 مِھر
- 53 آجوئی ھاک ے مِھلب
- 56 پربند
- 57 مِھلبیں دِراھی
- 59 سؤت

- 61 کدّہء پھریز
- 63 رَنگزار
- 66 جیّتہ من
- 69 مہرواں
- 71 ہماہانی نامء کہ پہ وتن نمیران انت
- 73 شہر سلامت
- 75 ہورء کجا گورتگ
- 77 آشوب
- 80 تئی گمانی کہ چؤل پادء بیت
- 81 پاہوؤء درچکاں نہ درنجیت، سِنگاں زندانی نہ کنت
- 82 چؤلان بُرتہ سؤاس آپ کُتہ
- 83 حافظ شیرازیء نامء
- 85 رد نہ داتنت تئی رتکگیں داماں
- 88 اِشکنگ زانت، نہ گُشگ کَرزیت
- 89 اگھیء چمء وِباں یار من
- 90 تیر بُتکنت چہ گمانء لئیے
- 92 وهدء تھاریں میٹگاں ہمراہ کنگ نہ بیت
- 93 سرِگران ء کارے مہتل کنت منا
- 94 مردم کہ تئی نامء گرنت
- 95 ٹھلانی تئی شہر بہ مانیت، کم گم ء آزار نہ بنت
- 96 گوں اِشکء تماہان انت ء پیچان ء رؤان انت

- 97 به شَنز کثیف که هوشامء اَنچو باران من
- 98 تئی لَکاءِ اِحوالے وهدے میٲگء سر بیت
- 99 گیابانان سر جنان انت دلء بے کراری انت
- 100 چو دلء پُشتگیں تَوّارء انت
- 101 پادء سؤاساں وهد اُڑیت
- 111 دو گپ اے شئیرانی بابتء

شیر ءُ مَسْتِگَ وَ هِرْکَسَی مَنَّتِیتِ
آشْکَاں آسَ مَنَّتِیہ پَہ تَوُ

سُلطان باهو

دُعا

تو وَ دِمالے نئے
 پہ تئی ہاترا من چوئیں دُعاے دِوچاں
 تو کہ استینء وڑا زیباے
 جی بہ باتیں تئی زروکیں ساہگ
 نازبواں ترا گوں مہلب ء مسکاں گُوتہ
 تئی امبازء مُسلّاء کما تنت
 منی سجدگ، منی چم
 آبریشم نوں ہئیالانی اڑان انت گوں من
 زنگ پوشان انت زہیرء سوچن
 تو وَ دِمالے نئے
 پہ تئی ہاترا من چوئیں دُعاے دِوچاں

ہار نوں میٲتگاں گِراں اِنٲ پدا

دَرپ ھوْشامِ سر رِچان اِنٲ پدا

تَوکَلِّ دِل وٲی زمینِء مُشت

بانڑلے جمبراں اڑان اِنٲ پدا

آسِء دُرچکے پدا کِشگ لَوٲیت

اِمبری ھوَر مِھروان اِنٲ پدا

من نوں زاناں کہ کِشکِء مٲائیت

ھمسفر کَلّیے رِجان اِنٲ پدا

کُوْش دیوانگیں دٲیارِء، مُنیر

زھیراں جیگِء منی مُشان اِنٲ پدا

انچو اے دل تئی آشنا به کُتیں
اچ وتا ساہگ اوں جتا به کُتیں

پاداں دم بُرتہ دلِ ہمراہی
نوں به زُرتیں سفر سرا به کُتیں

نؤبتِ اَشرفی جَساں کپتہ
شیشگے بوتیں ما سپا به کُتیں

بَس ہمینچو منا به دیستیں تَو
بَس همه هَدَّءِ رُوشنا به کُتیں

گُژن پنڈوگرے مہ اَمبازیت
دل پکیریں وتی بها به کُتیں

ما نہ دیستہ تئی بَزیں مہپر
رُوچ بیارتین ء ساہگء به کُتیں

مَوہ نہ داتگ مُنیر تئی درداں
ما وتا چارگء وڑا به کُتیں

نہ تئی مسکِ تازی بُتکنت، نئے کہ چمانی تئی تیر
وابے کِشتہ کرگُشکان، نہ دیستہ آھواں تاہیر

تُکشان انت امباز چیا تئی، چماں کیامت پرچا کنئے
مہلب داماں چیر نہ تریت، شینک بہ بنت گوں کئے دزگیر

تو اے چوئیں رنگے رتکہ، چوئیں کئیفے دات ء شتئے
آپ ملوریء مئے نہ شوڈیت، آس نہ دنت نوں ہچ تاہیر

ماہء تئے چنکان انت ء پُلاں آسے امبازاں
من اوں چارِت، دوشی تاسء مان نہ بوتہ ترمپے شیر

وہدء آبتکیں جنگجاء نوں دیگر رنگاں پیچان انت
شاہ پُرشان انت زہمانی ء واب کیاں انت آسیں تیر

کلیں جلوہ سرپوش انت ء بس یک چاڑے جُزان انت
کِشتنت تو کرپاس سرونء، اُھدء، پادونء انجیر

شَنگ به بنت گۆں سَهَبِ سَمینِ نِیادانی وِشَبو تان کدی
په تَو وِهدِ اَمبارِ گۆماز به باتنت سَبزِیں هیر

پاهو دات ءُ زندگ کُرتنت لَنثِ تلب، چَمانی چَمگ
نَوَدان دانکه سَهَب نه شَنزَت، شِیپاں آرتِه زَگریں شیر

بے بَرُمش ءُ آواز مُلورِ انت، وِهدِ، منیر، اے اَدیره
دل مئے گَنوکیں شاہی شاهاں، سَوَت کماهان اَنت زمزیر

دردِ سفر جتگ پہ تماشا نیاتکگئے
چوں لئیب کنت کسے گوں اے آء، نیاتکگئے

گواتِ توامیں شپ ادا نشہ کلم جتہ
ترمپانی پد نہ گپتگ ء، دریا، نیاتکگئے

من ہم درامداں چہ وتی پُرتگیں دلء
تو ہم اے وهدء کچ ء کساسء نیاتکگئے

مئے ایوکی چو کوہے گوانکء نہ شنگتہ
گوں ھلوتاں تو کانچء دیارء نیاتکگئے

ھر شپ، منیر، زمانگء جنگجاء مُرتگاں
ھر روچ پہ تو بوتگاں تھنا، نیاتکگئے

انچیں یک ہوشامے رتکہ ارس تاساں بوتگ انت
چم شہرے جوڑ بوتنت، زرد گیاہاں بوتگ انت

ستکء راہانی سرا هرکس درامد آچ وتا
گوں وتا نژوک بوتنت، آ، مسلمان بوتگ انت

من ترا جیڑاں چہ دُرسیں تاب ء ریساں پر رچاں
اے چنیں بے ترانگی ہے، سنگ زنداں بوتگ انت

تراؤلؤں پادء بُجنت آزات بیت ارواہء تَن
سُتکگ انت ہنکین وهدے کشک آرزاں بوتگ انت

کم کمء ہوڑ بوتہ شپ گوں مسکیں مہپراں
میزاں میزانء دلء را مار پیچاں بوتگ انت

مُرگ کدو بندنت، مُنیر، مرچی مچاچانی سرا
یک برے دیستہ ترا ء چم پشوماں بوتگ انت

پاداں یک بیّمے اُڑیناں، چمّ آسودگ مه بنت
گیمَرنت اِستال بِلے، کِشک وایینگ مه بنت

جُنزاں نَکشے پَشت گینجاں، ننداں آسے روک کناں
دُژمنی پهرے به مانیت، دُستی مودگ مه بنت

کرنی ئیں بیوانکیء را کِسّهے گوشاں به جن
باید اِنْت که نوں دلانی درد سهرینگ مه بنت

هرکسء که آس کِشته آ به نندیت ساهگء
تُنء رنگے گوں مه بیت ته کثیف اِیر ریچگ مه بنت

مهر چو پُلء به بیت ماں زندگیء مهپراں
په دمی دیدارء نوں کوّه لیچینگ مه بنت

چمّ په رنگ ء جلوهے سر گیت، همراهے به بو
بس هزاری ئیں دلء پُولنگ ریچینگ مه بنت

هو، مُنیر، اے زندء سازء گوں جنان بو یک وڑا
داں هتم واتر به کنت ء بند دروازگ مه بنت

درد ءُ گم هست نہ دؤا دارو

زندمانی ءِ دابی پیچاں بو

گوات ءِ گیابان ءِ رازے روک کتہ

انگرانی سرا تَچنت آہو

من تئی نور ءِ ساہگ ءِ ننداں

تؤ منی تالہ ءِ کش ءِ گوں بو

زند ءِ گیاباں گُشے کہ گورستاں

کدہ ءِ ساز، نئے کہ آلاہو

ما کسانِی ءِ اِدا لئیب کُتہ

اے لدانی تھا رُدت جادو

ما پہ دؤست ءِ، منیر، سر گپتیں

رتکگ انت راہ ءِ مہرگیں کوکو

سنگے بلیت چو ماهء، چراگے تھار بیت
اشکءِ سفر مه کُتیت تماشا هزار بیت

گوں دیدگاں چناں تئی کُرامانی آرژناں
اُستانی مُرگِ بَلّے پدا مُژدهوار بیت

بنداں تئی دابءِ مُهرگاں گیرانی دامنء
کئے زانت باندا زندگیء چے پکار بیت

سَنجے بُجیت اے شہرءِ هُمک دیدگءِ تھا
تئی مہپرائی نمب گوں گُواتءِ هُوار بیت

زِبیائی انت چو کُثیفءِ وڑا اِیرِ رچیت، مُنیر
اَنڈیم بیت نگاہ ءُ بدن آشکار بیت

پرچا اُرسی به بیت دُنیا، بسّ انت
تو نئیاتکئے اے تماشا بسّ انت

اشک راہے کہ دلاں تراؤل کنت
هرچی دیستہ اے مہیم، بسّ انت

تیوگنیں شب گوں مں کسہ کاریت
کش سرونِ نوں چراگ، بسّ انت

دراہیں دُنیا گماں چوّن کنئے؟
یکے پہ جندِ شُناس بسّ انت

پیچ نوں واہگِ بازيجاہ
کمکے بوتگاں مُلما، بسّ انت

جیڑگِ اُمر گوزیت، کرنِ سِدنت
سہتے پہ سئیل ءِ سؤادِ بسّ انت

من، مُنیر، نشتگاں دیوانِ وتی
دل گُشیت نوں چدا پادِ آ، بسّ انت

جمبر دُرُوْهتہ تُنیاں
تُنے در چتہ تُنیاں

ہرکس گوں وتا مُشکول انت
آسے بالتہ تُنیاں

دردانی کُرُوْچِے گرکِے
رَنگے سر چتہ تُنیاں

سرشپ کدِہِے ایر رتکہ
بامِے آستہ تُنیاں

آرسانی شُہازِے رپنت
دریاے چتہ تُنیاں

امبازیت زمانگ چوْلے
شیکُوْ شیکتہ تُنیاں

وہماں گُلمیں پیڑاتہ
آزمانے شتہ تُنیاں

آرسی ترمپے ات چمء مُر
جیگء مالِتہ تُنیاں

انگر توشگ انت راہانی
آسے مَنّتہ تُنیاں

شوہازء، مُنیر، گوں کوشاں
دل اوں سی اتہ تُنیاں

نؤکیں وابے ماں دیدگاں میناں
تئی شپانی چراگاں ریپیناں

چؤں بہ ریچاں اے ہلک ء ہنکیناں
گؤں وتی درداں بے دؤاریناں

ٹپیئیں دل ء ٹپیئیں ارماں
سپتگ انت تیراں بے گمانیناں

چم منی بند انت، اتکگئے، نوں ترا
من نزاںاں کجا بہ نادیناں

روچے یک نؤکیں راہے پرنیت
دل گؤں اے وسوساں گنؤکیناں

چۆن رَسیت اے گنۆکیء تاهیر
آپ بالان ءُ آس بادیناں

گلزمینءِ ہتم، منی مہکج
مٹ کنت شاراں آزمائیناں

تئی زہیرءِ بہشتیں ساچانء
انگریں سہتاں وھدءِ بۆریناں

چۆں، مُنیر، دردءِ شیرکنی گم بیت
چۆنیں اسمے دلءِ بہ وانیناں

سر کُشے نگاہاں برے کُتے رچے دریا
 تُو اوں منی ہوشامے مکاماں کنے دریا
 ہر روچ تُو دمکانی تھا چؤل جنان کُت
 ہر شپ چہ چراگے ودی بوتگئے دریا
 بیا من ترا وابے وڑا سینگاراں ماں چماں
 پرچا گوں منی کوچگے دؤچاں اڑے دریا
 وابانی دہاں کرام کنائے چو بہارے
 وہمانی لداں آہوے پیما ہڑے دریا
 اے دُرچک گوں وتی سبڑکیں آرواہاں تئی اُنت
 دم بُرتگیں مُرگانی کدوہاں بہ دے دریا

هر رۆ تئی بالادء گۆں ارساں وتی شۆداں

هر رۆ تۆ منی هۆریء پُلکاں کپئے دریا

سُهبی تئی چمانی تها انچۆ مُلور اَت

دۆشی په دمانء نه وِپتگ گُشء دریا

مرچی پدا واب کپته زمانگ تئی ودارء

مرچی پدا واترئی شپ کپتگئے دریا

نوں دیگرے زردُکیں کیوڈر مئے ھلوتاں میتگے بران انت
برئیں کہ ساھگ گسر کیان انت ء گوات بیگاہے پچکان انت

اے شھرے دمکاں گئیاب ملنت ء رنگ ابیتکی ء چم ء پونز انت
نہ اوستے کثیت ء چراگ بالیت، نہ وھے دروازگاں جنان انت

تا کد اے تلکاریں لُٹ تُکشت، تا کد زمستانے جاں بہ لرزیت
بہ چار کثیفے کہ سر رچان انت، بہ مار آسے کہ دز جنان انت

اے اھدے سھکندنے سلامت، من چے بہ ماراں، تُو چے بہ نوشے
چہ تھے راھاں مئے سر جنان انت، چہ ایوکیے کہ کدھان انت

منیر، شھے پتائیت پاداں نہ یک چڑگایے ھمسفر بیت
من نشتگاں دیدگانی دمکاں زمانگے کارواں گوزان انت

گلزمیں چو تړولء انت، آزماں هيسكارگه
بيا كه هر دل جنگجابه، هر نگاه وئيرانگه

تُنء اهدء زندگ ات ارسىگيں چمانى تلب
گڈء هارء پشت كپته سُرمدانه، شپىگه

كس وتى گرُنچء نه بنديت سَتكىيں شهرء گمان
وپتگيں دمكاں چكرِيت گوات هم ديوانگه

اچ تَو پدا اے شهر انچو گيمان انت كه گُشه
مُرگه چمان چه كپته جنگلء هيسكارگه

تَو چو اومانء زيبا، چو كه دعايے روشنا
شيشگى اوتاگه ئے يا نازبوئى شهرگه

بيا تئى اوستء پدا سينگارته وهء پرى
شينكاں ترّيں پيش آرته، سنجء بسته ماسگه

لڈته دُرساں، مُنير، بس وت ماں وت گوازي كننت
سستگيں يك گواتى كوله، پُرشتيگيں دروازگه

ٹپاں شو دیت ءُ تهنائیاں بار دنت
آشکی آپ ءُ گواتِ وڑا کار دنت

پُڑستہ اوستی دِل انت کہ ودار ءُ تئی
ایوکی ءُ وتی نشتہ آزار دنت

چینچو اکرار کبر انت جبین ءُ منی
کئے مُرادانی اے مَیتاں بار دنت

سُرمگیں دیدگے ءُ تلَب ارس بیت
ہالی ئیں کدھے شینکاں بیہار دنت

من نوان ءُ مُنیر شادہانی کُتہ
گم منا مُشکلیں ساہتاں کار دنت

نَکشیں ھلک ۽ شھرائی سازکار وئیرنداں
 دل بہ جیڑ گیا بانے، چم بہ چار وئیرنداں
 درداں تام باھینتہ، آرس بوتگ انت پوٰلنگ
 ھشکیں دار بالاد انت، کرد ۽ کار وئیرنداں
 پہ دلانی ملمائی، پہ نگاہِ مشکولی
 یا بہ زور وئیرنداں، یا بیار وئیرنداں
 ھرکس ۽ وتی اوست ۽ مَیت انت کہ بدّا انت
 بے کساس آدم زاد، بے شمار وئیرنداں
 شھمے ۽ پداں سٹیل کس، کرنی سیہ شپے کپتہ
 نکشے ۽ دل ۽ سنج انت سد ہزار وئیرنداں
 نہ دل ۽ سکیں گون انت، نئے کہ چم گواہی دنت
 ھر چراگ پوٰلنگے، ھر گبار وئیرنداں
 رنگ، منیر، پھری انت، لبز کبر انت مانا ۽
 بدنگاہ آبادی، بے توار وئیرنداں

کسے چو کاگدء زردء بشارتاں پیچیت
دریگء بند کناں روچ دروشماں پیچیت

کُجام چراگ تئی هَلوتانی مَهرَم بیت
کہ برمشاں بھر نہ کنت گوات، بس، پداں پیچیت

همائی نام منی پیژگاهء آزمان انت
هما اے گواتِ سرا تاکیں دیدگاں پیچیت

تو بیا ء سَتکگیں اوستء، منی، پُراں نر آر
به چار کہ شپ نوں وتی شنگیں مَهرگاں پیچیت

تؤام بوتہ سفر کئی ماں دیگرء دَنزء
مُنیر، اے ایوکی نیمونے، واہگاں پیچیت

تؤ کہ در کائے سنج گُشئے چار کُندء بُجیت
رُزن رُوت ماہء، وشبوء پُلانی پُلیت

تئی ودارانی رَہسراں ماہے شَہم کنت
گوات گُلیں سُہبء، کُلء تئی پادونء گوزیت

سر بہ گر مہلہ ذراج انت سک مہرانی سفر
دیمء تئی دنزاں رُچ وتی دزمالء مُشیت

تؤ بہ بئے بلکیں بُست کنت اُہدء دل زَدگ
گُریشگ ء دُناں ٹیٹلیں آہویے ہزیت

واہگ ء مہرء پُرشگیں اکس انت، پدرا انت
شیشگیں وابے دیدگء امبازاں پُرشیت

کسے پُلان تئی آہگء مستاگے بہ گیت
مہلبے شنزیت، رنگ ماں چنکاں بھر بیت

من ہما رُچء ہم، مُنیر، در گیجاں وتا
آ وتی شوہازء چرے بازارء گوزیت

وَپاداری تئی چو دشتِ پُلکاں
رَجانِ انت چوٹہ ء ریش ء برَوَتاں

کَراریں شہرِ شوریئتِ وِاباں
تئی زیبائی ء مہرگ ماں پاداں

چہ پئیمیں چلگے کہ ہیچ نہ دیستہ
اے ہلک ء چم زھیراں، دل نگیگاں

منی آرماں تئی چنکاں نہ سبزت
مں آپ بوتان، بلے چماں نہ رتکاں

نوں ہر سنگ ء تھا گندنت و تارا
گذارے دیست منا ”پردہ نشیناں“

دل ء ہوشام زمیلاں بہ سندیت
پتائیت گلزمین ء دست ء پاداں

برے گیابانےء سر کُرتہ مارا
ہمے چاڑانی تئی بینگ مگسکاں

آ کُلّے گم منی پاداں کماہ
گنؤکیں شہرے بے اوپاریں کشکاں

(ق)

تَلَب چاہے کہ ہمراہ انت مُدامی
مہ چنڈیت کسّ ہالیگیں کواراں

تئی گم اچ منی شئیرےء کپتہ
چتہ بیگاہےء شادی کورے گراں

مُنیر، اے شہرےء دائم اِیر کانت
تنکّیں شینک، پہ کوٹاہیں مچاں

دُرچکاں دل، کُوہاں زُبانے دات کنت

آ کہ سَنجِءَ آزمانے دات کنت

آشکی گؤں رنگ ءُ وشبَوَاں وتی

زندگیءِ دَوَدمانے دات کنت

چؤ کہ اِستونءِ دل اِش ساہگ کتہ

چوْشیں درداں مِہروانے دات کنت

گُوات شاہیں لُئیب کنت گؤں مہپراں

واہگاں تَہتِءِ رَوانے دات کنت

زَہگ ہئیران اَنت بَہیلیں نؤبتِءِ

نئے کہ واسے، نہ کَمانے دات کنت

آ کہ وَاہاں کنت دُنانی ہُکَّہءِ

مئے گنؤکیءِ نِوانے دات کنت

یہ رَتکِ گینِ نِدارھے ما یار کَلّیاں کُتہ
کہ سِنگِ گوں ما جُنزِتنت، گُبار کَلّیاں کُتہ

سفر پہ ھلک ۽ منزل ۽ تہ پوریاں پَش کِپیت
ما اؤست پاداں بَسَتگِ اَت، وِدار کَلّیاں کُتہ

پناہ زُرت واھگاں، بہ چار، دیدگ ۽ دِلّاں
پہ سَر گِرگ اے مردماں دِئیاں کَلّیاں کُتہ

من اِیوکا نئیاں گمانی سِنگِ زارِیں رَھسراں
کہ مُرگ بال اَنت کَوِپِگاں، بہار کَلّیاں کُتہ

رُدانِ انت کَوَہِ دُروشم ۽ زھیر، نؤبت ۽ دِلِ
ما درد زُمزِمِیں تئی، ہزار کَلّیاں کُتہ

داں تاب مِھروان اَتنت تئی مِھپرائی رِپتِگین
۽ راھاں بَنگ کِشتگِ اَت، مَلار کَلّیاں کُتہ

زئِیپِیں شانتلانی دل کہ لَدِنت چہ نؤبت ۽
مُنیر ۽ دیدگِیں زِرِے توار کَلّیاں کُتہ

بمبرے سؤت جنت

تو کہ لڈئے چدا، ساہگاں گوات بارت
 چاریں نیماں منی بمبرے سؤت جنت
 ہلوتی زیمرانی دُرھیں پُرشتگیں ٹُکراں
 مُرگ سُنٹاں چنت ء چدا سر گِرنِنت
 اوست مندیں دریگانی چم
 شائری دُرسمبیں زُباں، شہسواریں کلم
 شہم بچکندگِء، بوسگانی جلشک
 ہارے ء گون بنت
 ہیچ نہ مانیت، بس، بمبرے سؤت جنت
 گون تئی جُنزگا زندگی گیریت،
 مہلباں گوات بارت
 تو کہ لڈئے چدا، رنگ نادراہ بنت،
 ساہگاں گوات بارت

تئی جتائی توارے کہ مانا نہ بیت
 گم توانے، تئی، ہیچ دروشم نہ گیپت
 چوئیں تهنائی بے شنگتہ هلكهء
 روچ نندیت چمء تھا
 هرچی اندیم بیت
 دیدگاں رهسره هست، نه منزله
 بس، گشء بمبره
 کئیت ء اوشتیت کشء، سؤت جنت
 بس، بے رنگیں یک جنگله رُستگیں
 کسے همراه منی، نئے که من ایوکاں
 روچ هست انت، نه شپ
 چار نیما منی، بمبره سؤت جنت
 سؤت مانا نه بیت
 رنگئے سهرانه بیت

کبس

کبّسے بانڑلاں بستہ
چو اوّمانے من آجو آں،
چو مرگے ۽ گرپتاراں

تھاری ۽ چراگی مّیتے
کُتّ ۽ کُتھ نِشتہ
پچیں دروازگے
لیلویے پر بندیت

بہ چار اے رَھسراں وایں سگانی
نیکیں باھنداں گوں شپ جُنزیت
منی گنگی پدا لاچار بیت ۽
راستی ۽ را نوکیں دُڑمانے دئیگ لوٹیت

گُلاباں کِسّھے گُوپتہ، پراموَش اَنّت
کیوَتاں نالِتہ دِیرا، نوں هاموَش اَنّت
کُجائے تو؟

”وتی جندءِ کبَسَّءِ آں
 ہما من، ءُ ہما مؤسم
 ہئالانی تَجَوکِیں آپ اؤشتاتہ
 چَوکِیں گواتِ رپتار شُونز بَندانِ انت
 بلے انگتِ اے چمانی تہا کَسے
 مُدام کئیت ءُ وتی نازِ
 بلورِیں دانگاں پَرُوشیت
 چَو زئیمے ءُ کُدگِ لوٹاں
 پدا گندگِ بوگِ لوٹاں
 کبَسَّءِ آں
 بلے کَمے سُرگِ لوٹاں“

نِدارگ

پُرُشتگیں بچکندی کانچیں تُکّر اَنت

وہدے کپنت چمّءِ تھا

دُنیا چو اُرسی ترمپےء

سرگیت دیم پہ دامنء

سؤت

تؤ گؤں هَلَوَتاں هيريناں
همساھگ كنئے ديريناں

گواژگ تلوسنت راهانی
دراھی پُروشتگانَت ماهانی
بدواهاں بلاهزيريناں

مِسکيں مِهپِرء ساچانء
پَش کپتہ گلء ديوانء
دل گؤں اِلْتاں ميريناں

پُل اؤں سِرپَتگانَت ارمانی
آشک رپَتگانَت ارمانی
تَرِناں کُشتگانَت تيريناں

درداں گؤں دلءِ جَنگے دات
مارا مردمی رنگے دات
آندؤھاں نپس گیریناں

مؤسم کثیت، مُنیر، یاتانی
نِیت مَتّ بنت گواتانی
جیڑاں گؤں گماں بیریناں

هېچ نېست انت ادا

هېچ نېست انت ادا
نه نډاره، نه چم
نئے که ارساني زر، کندگاني هتم
نئے که رنگه بليت
نئے که کثيفه چميت
هېچ نېست انت ادا
بس همه که گشئ
چيزه مارء وړا شپ گپت

اے چه ديوانگے
چو گنوکيں دلء
هېچ سرپد نه بيت

دیگرء شینکے ء
 دامنء آس دنت
 آس چمے نہ بیت
 آس پلے نہ بیت
 بیا ء سئیلے بہ کن
 ہو رک ء ہالیگیں کٹاں بہ چار

واہشاں چوئیں گلزار رو دینتگ انت
 اودا دانکے نہ کپت
 اودا برمشے نہ سُرپت
 وهدء وئیرانگیں دامنء
 پُل نیست، داگ نیست
 چم نیست، آرس نیست
 بس ہمے وهدء پیشانیء
 چیڑے مارء وڑا شیپ گپت

کُل چڑکا مرنٹ
 مچّ جلوہ سُچنت
 نئے کہ درچکے رُدیت
 نئے کہ گواتے سُریت

نؤبتِ کُوهنیں چانٹِ دپِء

زندِ اَدیرِء دَزمہ جن

چیرِے مارِے وڑا شیپ گپیت

وہدِے پیشانیِء،

سینگِء، دامنِء

پاسِ جنانِ انتِ دروازگ

تُس شِرُوکِیَس مُندریکے
 شَہمیت شَہمیت اَنَدِیَمِ انتِ
 گَوَاتِ دَمکِ ءِ دَر رُپَتَنَتِ
 پاداں کہ اُڑیتِ انتِ بیوانکی
 آواز رُدت

دائمِ گوں سگاں چوں راشگ بیت
 دل پُشت بہ کنت
 چمّ پر ترنت
 بس ساهت لوٹیت تاب بہ کنت
 کہ ماہِ کشِ ءِ
 استینیں شارے پدر بیت
 ماں پوِشیت شِرُوکِیَس مُندریکِ ءِ
 دُنیا وَاہاں رَہن کُتہ
 بس پاسِ جنانِ انتِ دروازگ

شپ پہ ودارے اوشتاتہ
 مۆلد وهدے واب کپیت

جیگ تا آستینک ء دامن

شنگ بیت هَلَوَت جرّانی

کئے اشکنت ئے؟

کوہ چو مُرگ ء بال کننت

کئے گندیت ئے؟

چم چراگاں کبر کننت

ء دست تواراں ماں پوشنت

کُلیں گواہی ساہ دئینت

بے رنگ ء لیکہ، مول ء مُراد

بے گپ ء ہبر، بے مُرّ ء پکار

بس پاس جنان انت دروازگ

تئی آترآپء

گوات سُبکّیں سَک وِشْ اِنْت تئی آترآپء
مؤسم چینچو دِلکِشْ اِنْت تئی آترآپء

سِنِگ تِرِپِنْت چو آدینکء تئی آترآپء
تُن رِچان اِنْت چو شینکء تئی آترآپء

واہگ کہ زیبائییں بُتے تئی آترآپء
کسّہ کِشتِئے، سؤت رُتِئے تئی آترآپء

چندے گنوک اَنْت گِنْدِگ بِنْت تئی آترآپء
زهر ورنْت ءُ زِنْدِگ بِنْت تئی آترآپء

دِل پُلانی راهسَر اَنَت تئی اَتْرَپَء

آهوگین ارمان چَرَنَت تئی اَتْرَپَء

شپ کِسَّه کنت، نود شلنت تئی اَتْرَپَء

دِل دُیوا هر کِشک بَلَنَت تئی اَتْرَپَء

کوه چو شیشگ پرؤشگ بیت تئی اَتْرَپَء

آس چو کئیفء نوْشگ بیت تئی اَتْرَپَء

درد تَبییی پاس جَنَت تئی اَتْرَپَء

زئیمیں دِلان دَرمان کَننت تئی اَتْرَپَء

شپ چو گُشئے رُزنائیں مُج اَنَت تئی اَتْرَپَء

چَمّاں بندئے واب بُجَنَت تئی اَتْرَپَء

دو گم که پئیوند نه بنت تئی اَتْرَپَء

مِهَر کَننت دِل ژَنَد نه بنت تئی اَتْرَپَء

گم اَرَواهء رنگ رَجیت تئی اَتْرَپَء

مِهَرء جو هَرجاه تَچیت تئی اَتْرَپَء

واب پری ئیں داد کننت تئی آتْراپء
چمّان بؤسنت، پاد کننت تئی آتْراپء

دل ارمانی بال کننت تئی آتْراپء
مُرگان گۆں اِحوال کننت تئی آتْراپء

واب نه کپته آگاهی تئی آتْراپء
زیبا بوته زیبائی تئی آتْراپء

مہر

زندگی پنڈوکے ۽ دیمہ شکونیں کدھے
 برہنگیں وھدءرا ارمانے مہ پوش
 کسے نئیت انت نوں ادا
 وابے دگہ آس ۽ نہ کنت
 مہر زھیروکے نہ بیت ہر بیگہ ۽
 اشک ہر رو کسھے پیدا نہ کنت

اؤستانی ہنکیناں شپ انت
 اومان شہمنت دیدگاں
 یکیں توائے جُنزئے
 تہ واپیں ہلکہ ۽
 بندیں دریگانی شماں وابے سُریت

یکیں تئی زیبائی انت
 کئیت ۽ منی دست ۽ دل ۽ برمشاں کشیت

پُر زیمِریں ہلوت کہ
 سینگانی تھاریں سینگاں
 واب آنت، پہ مانایے زرنٹ
 درد اچ منا چے بُرت کنت
 بیڈء منا
 واہگ ترا چے دات کنت
 بیڈء ترا
 گندگا آں من کہ وھدء
 ہُشکیں لُٹانی سرا
 ہامین ملاں ء گوزیت گوں شیرگاں
 زندگی پنڈوکے ء دیما شکونیں کدھے

آجؤئی ھاکِ مہلب

(بندیگین سنگتے نامء)

زندگی شیشگے

اے چراگے اوں بیت،

آبدانے اوں بیت

چینچو شہمیت تئی گم

هؤن شنزنت چم

تؤ مدام جیڑتہ

هملء را تپرزین بڑنی مه كنت

وهد ساهیلین بینگاهے

وت سلاهاں مه درؤهیت وتی

تیر کلمانئیں هئی کتنت نؤبتء

پُلاں هزام گیریت بے موسمء

درد ساچانیں شنزنت ء تْن آپ بیت

تئی اے رپتن، مُسامانی زندگ کنؤک

بیا تئی آوارء دؤدے نبشته کُتہ

هرکسے زندگ انت

جنگجاء به رؤت یا کہ زندانے
 هرکسے مهر کنت، مرجی داوائی انت
 هرکسے پگر کنت،
 پیژگاه پناه چہ آرات بیت
 تو کہ سر گیتگئے
 دل اوں سر گیتگ انت، چم اوں سر گیتگ انت
 آجؤئی هاک مهلب کہ شنکیت هون تها
 ایمنی سبزین سؤلے سارت ء بزین ساھگ انت
 زندگی نشتہ تهنائی ء ساھگ ء
 باندا تھنا نہ بیت

چینچو زیبائیں شھرے ء تو نشتگئے
 آپ پہ سئیل کئیت، آس پہ سئیل کئیت
 مرک چو دوریں دلوھے ء مھروانیں کلؤهء سرپیت
 ترس پُر بیت وتی جندء آس تها
 تیر چو مھرم ء ٹپ درمان کنت
 بوشت کمے چہ نازینکاں بھرے بہ گر
 من و زاناں تو باندا اے گوات تها ایر کپئے
 سُهْبء پُلے ء شامء چراگے کئے
 ڈیہء زهگانی رُژنائیں بچکند بئے

چینچو زیبائیں راہے ء تُو گُوستگئے
 سِنگ ہمزیل بنت گوں دل ء دریگگاں
 دُوستی ء کارواں آچشیں کُٹگاں
 کنت ہمراہ وتی مہروان ء وڑا
 مرچی تُو گُوستگئے، راہ زیبائِ انت
 دل چہ پاداں گُشے گامے دیمائِ انت
 زی ادا ناتوانیں زبانانی گپ نکش اتنت،
 مرچی تُوکل تئی
 مرچی تُو زیکیں دوداءِ مات ء دلئے
 تنگیں امروز ء اُمیتئے تُو
 مَسترینِ جنگے ء منزلئے
 چینچو زیبائیں راہے ء تُو گُوستگئے

پر بند

چہ وتی دیدگِ مؤسماں
بَسّ یک بیگھے
بِلّ کہ اے دل منی
بے تَواریِ مُرگانی ہمراہ بیت
ساہتے بال کنت

مہلبیں ذراہی

زئیمیں باریگےءِ اوست پاسپان اتنت
 آگھیں دردے ات، واییں ارمان اتنت
 گوات بندیگ اتنت ماں اے ہلک ء دران
 مرگ ہرجاہ کہ سر گپنت، زندان اتنت
 ثوبتءِ دل پہ رُزنائیں چمے زرت
 ماہ ء استال بندیں دریگان اتنت

چو شپءِ شنگ ء تالان ات تهنائیے
 دوستانی چڑگا مچاچان اتنت
 جنگ مہرنگےءِ مہلبیں ذراہی ات
 چو گلءِ مہپراں زہم ساچان اتنت
 پُرشنگ ات وهدءِ آدینک گیبانےءِ
 چماں سورت، دلاں نیاد اومان اتنت

ایمنی، واب، ء راستیء همراهیء
 ما سفر کُت په مهگونگِ ذراهیء
 دور داشته چه هر رنگین ناذراهیء
 سُرْمِگیں هاک تئی مُهکمیی گواهیء
 زیکیں مَرکء، چه مرچیگیں بیگواهیء

سؤت

کؤر نیارنت تُئیگیں
مُرگ کتار انت تُئیگیں

گیاباں آسء زُرَت نہ کنت
دست کہ تاسء زُرَت نہ کنت
منزل گامے دیما کئیت
پاد سؤاسء زُرَت نہ کنت

دُرچک توارنت تُئیگیں
مُرگ کتار انت تُئیگیں

کاسدِ هالاں رنگ نہ دنت
گوات چنالاں رنگ نہ دنت
مؤسم کَمے چاڑ نہ بیت
کئیف مؤالاں رنگ نہ دنت

جمبر گوارنت تُئیگیں
مُرگ کتار انت تُئیگیں

دُراھی زُلیاں پیچاں کنت
درد دلءِ پَر ریچاں کنت
اوست منا چو گندیمء
دُرُوشاں کنت برے گیچاں کنت

چم گُبار اَن تَنِیگیں
مُرگ کتار اَن تَنِیگیں

گوں اے گمء بیگاہ گُوزیت
پاد نہ اوشتنت، راہ گُوزیت
دیستہ تئی چمانی تھا
استال گُوزنت ء ماہ گُوزیت

دشت تَوَارنت تَنِیگیں
مُرگ کتار اَن تَنِیگیں

کڏهءَ پھريز

کڏهءَ پھريز
 اھڏءِ بے ڪماریں مرکبِ رپتار
 یک پئيما نه انت
 ڪوھسارانی اوں چمءِ ارس
 هر گامءِ رچنت
 گواتِ شارءِ لمب ازان انت
 ذرچڪ ءِ داراں دائما
 جمبرانی سر اوں تریت
 زند چو آپءِ سرءِ اڏیرهء
 لڏیت ءِ هر دم داب کنت

کڏهءَ پھريز
 اھڏءِ بے ڪماریں مرکبِ رپتار
 یک پئيما نه انت

زندگی ۽ شیشگیں حاجت
 اگس زیبائی ۽ نازرکیں دستانی دل ۽
 چو بیگہ ۽ دم بُرتگیں چم ۽ خمار ۽ شہم کنت
 تہ وھد ۽ گوانزگ چؤل جنت
 ۽ ترمپ شنگنت مھرگیں

رنگ اَمبازنت رنگاں
 ایرواں بنت سنگ، سنگانی تہا
 دروشمانی یک گُبارے چست بیت
 ۽ آپ کنت ہر چھرگ ۽

کدہ ۽ پھریز
 اھد ۽ بے کماریں مرکب ۽ رپتار
 یک پیما نہ انت

رَنگزار

ایمنی ۽ ستا، واہگانی سدپ
 بیا ۽ اے رنگزار ۽ تھا ایر کپ
 مہر ۽ اوتاگ زرت ۽ پہ تو گوتگ انت
 ہلوتانی کدو
 ذراہی ۽ رہسراں رستگ انت نازبو
 انچیں کئیفے چہ شینکانی چماں رچیت
 ہیر ۽ انجیر لڈنت ۽ سوتے جنت
 شیریں بیوانکی یے شنگیت دمک ۽ دراں
 دل گُشیت
 مرچی گوات ۽ را پادینک پاد۽ بہ دے

دل گُشیت

ماہِ پِشانیءِ سیاہیں ٹِگے بہ جن

ایوکا نِشتگان، وھدے جیڑاں ترا
چہ مَسیتےءِ بُرزیں ھُمک کُنگرء
بینگیں نورےءِ آبشارے کہ جھلاد بیت
تو چو تاهیرےءِ ایرِ رچئے مئے دلء
دیدگوں بند بنت

دیدگوں بند بنت
رنگزارءِ پہ راھے بُجیت
سرمہ گر، ایرِ کپ
ایمنیءِ ستا، واھگانی سدپ

بیا گڑا من، ءِ تو
گوں بہشتءِ وتی نندیں تلی سرے
گواتِ پادینکءِ زیمِر شلیت
ماہ کُٹءِ تئی ایرِ کئیت
کایتِ استال
تئی آستینکءِ دوچاں اڑنت

رنگزارِ دُرھیں رنگ مئے اندرِ رتکگ انت

دل گُشیت اِیر کپ

اِیر کپ

ایمنیءِ ستا، واہگانی سدپ

جیڑتہ من

جیڑتہ من

کہ جتائی ء تئی شہرے بہ کناس...

ہلک ء ہنکین ٹہنت

کِشک ء دگ، منزل ء بازار ء نِدارہ

پدا مردم کاینت

مردمے کئیت تہ نیمون ہزاراں کاریت

سُتکگیں ہاجت ء دم بُرتگیں گِلّہ شنگنت

پیرزالی کہ وتی کُوہنیں گُشان ء لَمبء

دُرسیں اِمرؤزء گماں گرنچ بہ دنت...

یک شپانکے ء رَمگ گار بہ بیت...

راجی داوایے بہ بیت

سر رچیت ہون ماں شپانی تھا

چار گامء سرا سنگر لوٹنت

اِسپر ء زَہم ء کَماں، تیر ء کُثار

رؤک بیت آس

پدا آسن ء شُورہ شِنگنت

...

اَجگیں کاڑے کہ ودارِیگیں نگاہانی وتی

کَنجلیں زہیراں بہ نندیت ء اِدا آپ بہ کنت

جاہے شُوکار ء مُگیمانی تلَب چؤل جننت،

جاگھے گُزَنگیں زَہگانی اَبیتکیں دیدگ

چؤ کہ بے نوریں چراگاں ٹِمنبت

اے وڑیں شہرے ء پہ تؤ

من چتؤر ایوک باں؟

هؤ، اگس

من تتی جتائی ء سُروڑے بہ کناں

بَس منی دَسْت ء بہ بیت،

پہ منا زہیروک بہ جنت

بَلّے زہیروک چؤ گِدانے ء وڑا ساہگ بنت،

لَبز پیڑگاہ بنت،

پیڑگاہ ء یک دُرچکے سَبزیت

دُرچکِ چیرا مُدام جِنگُل وتی رازاں ریچَنّت
راز پیڑگاہِ چہ در کائِنَت،
دگہ میّتگے گوناپ دئِنِت
میّتگِءِ میّتگے پر بیت ءُ پدا شہرے ٹھیت

جیڑتہ من

کہ جتائی ءِ تئی شہرے بہ کناں

مِہرواں

مِہرواں، رنگ تئی
 تَو تَنگئے، چَو بِنِگاہِ شِینکِ وڑا
 مِہرواں، گیر تئی
 کَوُش سُهَبِ گُشئے
 کہ سُرُوزِ سِرا لُثِیبِ لُثِیبِ گُوزیت

مِہرواں، من وتی پِیڑگاہِ شِریشِ
 بَزِیں ساہگِ نِشتگان
 چُنْت بر آزمان جُمِیتہ
 رِتکگِ اَنْت رُوکِیں اِستال
 چَو کہ بَہیلِیں گَمِ مَوسَمِے
 زَرْدِیں تاکان بہ چَنڈِیت زَمِینِ سِرا

مِہرواں، رنگ تئی
 تَو تَنگئے، چَو بِنِگاہِ شِینکِ وڑا
 تَو مَنی پِیڑگاہِ شِریشِ سِرِے نِشتگِیں شانتلئے
 مِہرواں، تَو ہَمے شانتلئے

کہ ہمک سہب مینیت
گوں ارساں، دعاہاں وتی
کئیت ء چانڈء سرا ایر کنت
من ہمے مینتگیں دعاہاں پوشان ء
در کایاں ہر رو شہازء وتی

مہرواں، گیر تئی
کوش سہبء گشئے
کہ سروءء سرا لئیب لئیبء گوزیت

مہرواں...
رنگے ئے... گیرے ئے
تو ہمے شانتلئے

ہماہانی نامء کہ پہ وتن نمیران انت

ما گوں دردان مُسافر جَلاں بیتگیں
شپ تہار ات پہ اوستے بلاں بیتگیں

نؤبتِ دل گُشے تیرے سُپتگات
تیوگیں اُھد اُندوہاں ماں رُپتگات

سُھبِ زیبائیں بئیرک کہ سرجہل اتنت
بینگیں بیگہء رَکّ ھم تہل اتنت

گواتِ پیتکہ زِرے، مچکدگ رُپتگات
مُرگاں بَس، مۆسمانی گِلگ رُپتگات

دؤر نہ دات تُن وتی ھیچ شندے سرا
کؤشء شینزارتہ آپ بندے سرا

زندگی چؤ کہ تۆکء نہ کُت ما گُورا
رؤچ چہ ھوئے دریاء کَشیت سرا

سی اتہ وھد، اِمرۆزِ دِل نِیم بیت
ماہ جو نانی کۆہ چہ اُندیَم بیت

زندگی اَبیتکیں نگاہاں مہ چار
کَس نثیت انت، اے وئیرانیں راہاں مہ چار

نۆکیں چاڑے ءُ کثیفے ملارے بہ بیت
گُلزمینء گۆں کۆل ءُ کَرارے بہ بیت

زندء بانۆر زھیراں مِرگ لازم انت
سنگتاں، هئے کن ات، سَر گِرگ لازم انت

گۆں تئی زیبائیء تُرانگاں سَر گِریں
اے وِتَن، رۆچے پہ تۆ ما سد بر مِریں

شهر سلامت

پہ بے تَواریءِ گِلگِ مہ کن
 ادا تُو نَوک اَتکگئے
 اے مِیتِگِ چہ دُرچک ءِ داراں روژناتِریے
 تنینگہ گوں تُو کَس ہبر نہ کنت

اے شہرِ زہر و ہدے تئی رگاں ہوار بیت
 ءِ رنگِ گیمِریٹ
 تہ نوکیں سیالی بے رُدیت
 گڑا شمئے نیام ءِ ثرانے رُست کنت
 منا بہ گند
 من اُمرے ءِ سفر کُتہ
 بلے منی تُو امیں جُست تئی اُنت
 اے شونز بَسَتگیں جُرانی چم ہالی اُنت

ادا تُو لوٹئے زندگی ءِ دُرُوشمِ
 تہ شہرِ دَن
 چیرے مانِش اُنت

کہ اَنگتہ سَلامت اَنت
 ءِ اودا چنڈے پُل رُستگ اَنت
 کہ وت ماں وت ہبر کننت

 بس، یک ءِ دو کپوڈر اَنت
 کہ چمِ اِش اَرس بنت برے برے
 بلے اے شہرِ جَہمِند
 اَنچیں مردم اَنت
 کہ مَرکِ وِہدا واب کپتگ اَنت
 اِشاں داں بُسْت کُتہ
 تہ جَنگِ ہَلتہ
 ءِ زندِ کاروانِ دَنزِ نشتگ اَنت

هؤرء کجا گورتہ

بہ گش، هؤرء کجا گورتہ؟

سُبکّیں روّشنائیے

دو ترمپ انت

نَمب بنت یا هؤنء مُرواردِ

تؤارے سرجمیں بوتیں

یا هکّیں روّشنائیے

بلے هؤرء کجا گورتہ؟

چراگیں گم، تئی باریں زندگی

چُنّت سہت پش کپتہ

شُہازء نگرہہشتیں ماڑیانی، سرِگرگ

لئیے نہ ات پہ ما، نہ داوایے

اے اُھدے ات

گوں گُوستء سِستگیں کُڑیانی تاباں

یک پئیماں ءُ زُبانے ات

بلے اے زندگیء بیدہء

بَس بانڈمانی ترء ماں ترے

کئیا پولاں؟

مروچی گیر نثیت هچی
 په ترمپے آپ شوهازء دلء کوچاں
 سگارے دز کپیٹ جاھے
 ء جاھے کوھنیں مندريکے
 نه زاناں شورہ ء مسکاں
 کئے انت یکجاگهء مینیت

نپس کشگ نه بیت گوں من
 ”بلے هورء...“

نزانان من
 منی هوشام شنزان انت په من چو جمبرء بشی
 منی دل بے سپاهیں شهرےء
 کنديلء پیما
 دژمنان هلوٲ کنانا
 راهء پرنیت
 ادا هورء کجا گورته؟
 دو ترمپ انت
 نمب بنت یا هونء مروارد

آشوب

وہد ہر کسی، ہمائیءِ زبانِ تران کنت
 تئی وابجاہءِ اکسے ٹنگتہ
 گوں گواتِ شیکگِ سُریت
 تئی واب سنگےءِ سرا پُرشنت
 تئی چمِ ایرِ رونت ماں جُلگھیں زِرےءِ باتنِ
 ءِ سہ گریں گبارےءِ تھا تئی روچ چماں بند کنت

وہد ہر کسی، ہمائیءِ زبانِ تران کنت
 کسے پُتینکے ءِے چیر دنت،
 کسے نگاہِ دامنِ،
 کسے چو زہمِے مُشت کنت،
 کسے چو دوستدارِ گواچیءِ
 دلِ تھائے ایر کنت

وهد هرکسی همائی ٚ زبان ٚ تران کنت
 اے سبزیں مُج، اے مچکدگ
 اے چؤل چؤل پُرشگیں دل ٚ بلگ،
 اے شیشگیں زُرانی زیمِر ٚ سفر،
 اے دیدگ ٚ ودار ٚ هلک رؤلہیں،
 اے کُوسار ٚ سُرْمگ ٚ گوں هوں ٚ تے نَکِشْتِه

منی اے اهد ٚ بولی اُنت
 منی اے مھر ٚ کِسْهانی وشبؤ اُنت

همے منی شپادیانی لچہ اُنت
 اے اُنگریں ڈل ٚ سرا چؤ شہسؤار زندگ اُنت
 چؤ تاب تاب ٚ گوپتگیں اے زندگی
 منی ملار ٚ ساہگ ٚ هزار پیچاں پَر رچیت
 ترا وَ شَرِّیات بیت
 من چُنت رندا مُرتگان

من چُنت رَهن مَوکْتِه
 منی اے گلزمین کہ بَہِشْتِے ٚ بَشارت اُنت
 منی اے گلزمیں، منی، کہ جو زَہانی زُبارت اُنت

یک اُرسی ترمپے ءِ بدل
ہزار واب مہلبیں منارا دنت
ہمے چنال ءِ ساہگ ءِ
من مَرک وتی ہزار رندا کبر کُتہ
ءِ زندگی ءِ پُل سَر چناں کُتنت

تئی گمانی کہ چؤل پادء بیت
هلک جنگل بیت، کشک دریا بیت

مرچیگیں رۆچ باندا واتر کنت
من نه بان، تۆ نه بئے، تماشا بیت

چۆ که سَنجے بُجیت بُلۆرء تها
دُرۆگ بندیت ته باز زِیا بیت

کئے به زانت اے سفر کُجا کُتیت
چماں بندئے اؤں کشکے سَهرّا بیت

آس نۆشیت ءُ دل کَرار نه گپیت
رۆچے رۆچے په شاندے مُلما بیت

ایوکیء بدل نه کنت گۆں منا
گۆں منا هۆر بیت ءُ تهنا بیت

تئی زهیر انت، مُنیر، که ئئیلیت
مردمے مردُمے پئِیما بیت

پاھوئے دُرچکاں نہ دُرنجیت، سِنگاں زندانی نہ کنت
 تئی گمء اے شہر گپتہ، پرچا سُلتانی نہ کنت
 تُو کہ ہستئے، آسِ بِلے چوَل جنت ہر نیمگا
 ایمنء اے گواتِ نندیت، دل اوں نادانی نہ کنت
 ذراہیانی آسِ مُرتہ، کِشکِ گِیابانءِ مُلور
 اِشکِ دمِ برتہ مَرّوچاں کارییرانی نہ کنت
 مرچاں رُوچے سدِ برا اے دلِ گوں سِنگاں دپِ کپیت
 مرچاں سالے سُدگے تاوانِ پیشانی نہ کنت
 ماہِ دُرچکےءِ اُڑیت ءُ شپِ گوں مُرگے بالِ کنت
 دلِ وتی وِہماں اَمانتِ زُلپءِ پیچانی نہ کنت

چؤلاں بُرتہ سؤاس آپ کُتہ
آپاؤماناں آس آپ کُتہ

ساربانان ترا کہ نازینتہ
بہریء بے کساس آپ کُتہ

رنگ شینکاں نہ شَنزِتہ پہ ما
ما وتی بو ءُ باس آپ کُتہ

لبز چؤ ارس گورتگاں پہ تؤ
زیمرانی شناس آپ کُتہ

ما وپاہاں تئی سَتکگیں انچؤ
آسء شہجؤء تاس آپ کُتہ

حافظ شیرازیء نامء

جَلَّتْهُ تَنْ بِلے آپسے نیست کہ نیست
یک اُمیتے کہ برے هست ء برے نیست کہ نیست

سُتکہ اَرمانیں دلءِ درداں کُجا اِیرِ کناں
شہرءِ رُژنائیں زہیرانی گرے نیست کہ نیست

هَوْن ء اَرسانی پچے مَلتیں ہارءِ پہ ما
دیدگے کُوران ء کُوهاں جگرے نیست کہ نیست

بَس تئی مہپرءِ ساہیلِ انت ء رَکّانی گُلاب
پُشتءِ ہنکینے ء دیمہ سفرے نیست کہ نیست

شپ پہ اِستالے ء رُوچ پہ چمے زہیریگ
سر جنت باریگ، تئی ملگُوراں سرے نیست کہ نیست

من و لوٹاں تئی شوہازء بہ باں گار بلے
اچ و تا دَن دگہ کِرَّ ءُ گُورے نیست کہ نیست

اچ تَو شِنگنت ءُ مئے ارواہء تہا اِیر رُونت
مہلباں دَمکے ءُ رنگانء دَرے نیست کہ نیست

واہگء پُلیں گِلگ کُلّ دَرآمد بوتنت
پہ مئے بھتاماں شِگانِگیں سرے نیست کہ نیست

مہرء گُوازیء وتی سَوْبء گمیگاں دائم
شہرء زیبائیء یک باجِبرے نیست کہ نیست

بِلّات کہ لُنجمیں گیابانے مِیتِ ہیسکیت
تُئیئیں چَمّانء زاناں ہبرے نیست کہ نیست

اے دلء واہگ اَنت، کریاب اَنت، مُنیر، رُوچء سرا
دَنگراں ساہگ ءُ دارانء برے نیست کہ نیست

رَد نہ داتنت تئی رَتکگین داماں
تیر چو چینک وارتگ انت مُرگاں

چینچو بے کئیف انت زندگی مرچاں
زَہر مَنتہ، نہ دارو ء دَرماں

انچو سرباراں واہگ ء کئیفان
نِشتگاں نِشتگاں ء واب کپاں

رُؤچ نِشتہ ء پاداں دَم بُرتہ
چو چوکیں دل ء بہ نادیناں

مارا بے توشگ ء مُسافر کُت
مؤسم ء اَرس گُواریں پادینکاں

پہ تَو باندا بہ گندے ماہے بیت
مُہرگے من اے پیڑگاہ ء کِشاں

ہرکس ء گون منی رنگ ء دَرؤشم
شہر دزگیر کُرتہ آدینکاں

تئی هئیال انت که رۆچ ء شپ تریت
یک شهمے ماں دیدگء دمکاں

رۆچ مئے سینگء تھا بُکت
دستگات شپ چراگیں ماہ لنجاں

تؤ که گُشته په تئو میراتاں من
من وتا رۆچے پاھوئے دَرَنجاں

رنگ ء دابانی زیارتء جاہ انت
چمّاں زوراں تئی سُرْمه دان کناں

کَبگ کاینٔ منا تَواپ کننت
من تئی کُرامانی رَھسَرء وَابان

دل تئی دوریء دۆزهی بوتہ
هیچ نہ گندیت چمء ناپَرماں

گُواتء گۆں شنگ بیت منی کسّہ
رنگ تئی بَھر بیت هَنکیناں

جمبران چم کُرتگانَت منزل
دست جنت آس بُرزیں پدیانکاں

مہرمے لوٹیت تراولیں ارواہ
اے تھاری کہ داگ دنت دَمکاں

کدھیں دیدگاں تو بند کنئے
پُل وِپسنت ماہِ اَمبازاں

مؤسمانی سبکائے زیت کُتہ
من مُنیرِ زبانِ سرپد باں

اشکنگ زانت، نه گُشگ کرزیت
بادشاهی دله پُرشگ کرزیت

سُرمگ انت مرچی هُڈ ارواہ
وہدے جنتر دُرشیت، دُرشگ کرزیت

رَد دئیان انت نوں ماہ ءِ استالان
گم چراگیں منی، کُشگ کرزیت

أرسی ترمپے بسات اے زندے
مہلیں جیگے ءِ مُشگ کرزیت

تئی مُنیر پارسائی ءِ ہلکے
بَد بُوگ لوٹیت، بَد گُشگ کرزیت

آگهیء چمء وایاں یار من
واہگء تئی تچکء تاباں یار من

تو مٹیا کہ برپ انت چاگردء بدن
بس بہ چار کہ ماہتاباں یار من

بیت دنیا گار شوہازء تئی
تو کہ رپتئی، نوں کُجا باں یار من

ماہء استالان منی گم و نتگان
چیر داتہ دل کتاباں یار من

ہیچ نہ منتہ بیدء یکئی دروشمء
یار دریا، یار گیاباں، یار من

انگتہ گوں مہرء تئی ہمدپ نئیاں
بل کہ آچ وت اوں جتا باں یار من

ہو، منیر، نوکیں گناہے در چتہ
بس وتی پٹیمآ آزاں یار من

تیر بُتکنت چہ کمانء لئیے
جنگ پہ بَستار ء گُشادء لئیے

زندگانی تئی چمانی تھا
جندء ٹپانی تماشا لئیے

دل گُشیت آپء گوں داوایے بہ کن
دل گُشیت آسء بہ پرما لئیے

آنچو کہ سینگء سرا چوک کپنت
کپتہ انسان، اے دُنیا لئیے

هَلک کہ بُرتگانت هارء، راستے
تُنیاں تنگتہ دریا، لئیے

وہدے دم بارت گڑا واتریت
جستہ مردم چہ هُداء، لئیے

مِہرواں بِل، دِلء پۆلنگ مہ کن
مِہر پہ کچّ ء کِساسء لئیے

من ہمے ہاترا آسء مان دات
تؤ بہ چارئے چہ دریگء لئیے

چینچو سنگین انت، مُنیر، وھد منی
دستء لئیویے، نہ دیمّا لئیے

وہدے تھاریں میٹگان ہمراہ کنگ نہ بیت
آ نامے انچیں شیرکنیں، ہرجاہ گرگ نہ بیت

دل آنچو ناتوان انت کہ آرسے اوں در نثیت
مرچاں وتی سرا اوں توازہ کنگ نہ بیت

چمانی درپ شُشتگ ءِ ایر آنت کہ بیائے تو
زیبائیءِ شراب کہ تاساں کنگ نہ بیت

داں زیگے شئیر گُشتگ ءِ سہڑیتگات و تا
بیا بیا او مہروان، نوں گوں ما گِلگ نہ بیت

زھرے کہ پرچا ریزگوں پاداں نہ لگنت تئی
من مردمے آن، گوں مں چو کانچءِ پُرُشگ نہ بیت

لوٹاں کہ نوں بہ ننداں تئی بیکے ساہگے
مرچاں کہ گوں مں اے دلے پاداں روگ نہ بیت

وہدا، مُنیر، دَمکے چُنیں آرت ءِ سر کُتہ
نندگ نہ بیت ودارے، شُہازے تچگ نہ بیت

سَرِ گِرانِ ءِ کارے مہتل کنت منا
یک پری دیدارے مہتل کنت منا

مُرگ لڈنت گوں سَرانوئیں گماں
پُرشتگیں بازارے مہتل کنت منا

وہمے روڈینتہ گوں ہوناں من وتی
مہروانیں مارے مہتل کنت منا

آکئے انت کہ زندءِ جَنگِءِ پَش کپیت
ہست اَنچیں کارے، مہتل کنت منا

سُتکگیں ہلکءِ تہاریں دیدگاں
شہم کنت اِستارے، مہتل کنت منا

جُنزَگا اَنت کُوہنیں دردانی تَبیب
نوکیں یک آزارے مہتل کنت منا

ہیسکگئے دائم، مُنیر، پاداں اڑنت
شپ گُشئے بیمارے، مہتل کنت منا

مردم کہ تئی نامء گِرنَت
نازینکے واء بُسْت کنت

مؤسم مُلور انت مئے وڑا
ماہء تئی چہرگ نہ جنت

مرچی کلّوھے دیم بہ دئے
مُرگانی دل دم بُرتگ انت

تئی جیگ کؤشء زندگی
استال تئی چماں رچنت

دامن وتی پۆلنگ کُتہ
آرسانء کس تاسء نہ کنت

انچۆ، مُنیر، دؤست انت منا
دژمن ملامت ہم نہ بنت

تھلانی تئی شہر بہ مانیت، کم گم ء آزار نہ بنت
پل مئے درداں پلے نہ زانت، کُنتگ پلے یار نہ بنت

تئی دابانی کسہ ہلکاں چو کہ گواچی بہر بیئت
مہری تا کد راہ نہ بُرنت، بوجی چوں آچار نہ بنت

تو گوں سہتاں سنج بہ باتئے، پلے تہار انت دردے شپ
لاس بہ باتنت مُروارد تئی، ارس منی استار نہ بنت

ہر رو نوکیں دایے زور ء گوات ء مسک ء مہلب مال
زیبائی ء دمک سلامت، تنگ دل ء بازار نہ بنت

تو اوں ہساب ء داداں یل دئے، من اوں شموشاں سیٹ ء نپء
چو کہ مردم سؤدا زورنت چو و اشک ء کار نہ بنت

کوٹش تئی بوئے رہچار انت ء کشک تئی گراماں ازگار انت
چونیں چم انت راہ نہ چارنت، چونیں دل انت آزار نہ بنت

گورِ اِشکِ تَماہانِ اِنْتِ ءُ پِیچانِ ءُ رِوانِ اِنْتِ
دل وِہدا پَتاہانِ اِنْتِ ءُ پِیچانِ ءُ رِوانِ اِنْتِ

سر گپتہ سوارِے کہ نہ زانتِ منزلِ ءُ ہلکاں
مُشکولِ گورِ راہانِ اِنْتِ ءُ پِیچانِ ءُ رِوانِ اِنْتِ

بِیا مہرِ سَدِپُنیادِیں تئی نیکیِ پئیما
شہمے ماں گُناہانِ اِنْتِ ءُ پِیچانِ ءُ رِوانِ اِنْتِ

اَبْرِشَمِ ءُ وِہدِ بہ چارِ تُرانگِ تئی مُلوکیں
دردِے پَناہانِ اِنْتِ ءُ پِیچانِ ءُ رِوانِ اِنْتِ

سَدِرنگیِیں یکِ بَرْمَشِے اَوْتاگِ تئی مِہرِ
دِیدوْکاں کَماہانِ اِنْتِ ءُ پِیچانِ ءُ رِوانِ اِنْتِ

به شَنز کئیف که هوشامء اَنچو باراں من
دلءرا شینکےء اَمبازاں مان داراں من

به جُنزاں هر کُجا وهدء گم انت که همراه انت
تئی اے شهرء چُنیں مؤسماں دُچاراں من

جهانء رنگ تئی زیبائیء درء اوشتنت
به باتاں تیوگا چمے، ترا به چاراں من

نوں کانچیں وابانی هَنکینےء من بندیگاں
پُرشیت زمانه، اگی لَنکُکے شَهاراں من

گُوزیت هرکسے، زوریت منی گمء بهرء
اے اهدء رهسراں اوشتاتگیں گُباراں من

منی دلء و، مُنیر، واهگانی پُل سَرپنت
به نَوشاں آس، اگی انگراں به گُواراں من

تئی لکاءِ اِھوالے وھدے میتگء سر بیت
آپ کوھاں بُرھنگ بیت، آس کوْراں مؤجر بیت

چاپ شپچراگانی دانکہ بامء ھلکء رُؤت
ماھکان کلُوھے تئی، نِیم راہء واتر بیت

گوں تئی شیرکنیں نامء رَد دئیاں من ھوْشامء
بلکیں جمبری پُئے کئیت ء کدہء سر بیت

سرجمیں جھاں اُرسی تُرمپےء تئی جاگہ کنت
تئی ھئیاں یک چوْلے، چمّاں کئیت ء واتر بیت

نہ بُجیت ذراھی یے، نہ رُدیت دوری یے
نہ توّام بیت مَرکے، نئے کہ زند آسر بیت

گیا بانان سر جنان انت دلء بے کراری انت
ہستیء آس روک انت ء دَمکاں تھاری انت

مرچی گُشئے جہانء وتی درد پر نہ انت
ہر نیمگا کہ چاراں تئی راہ چاری انت

رنگاں مُجانی چادرء بندیت ء اِیر کنت
باریں اے گوات پہ کئی مسکاں وداری انت

آ چم کدھیں کہ سُرنت، رنگ مٹ بنت
آ بے مسالیں دستء ہمک ٹپ کاری انت

سد رندا ما، منیر، دلء کُل آس دات
انگہ بلے زھیرانی شہراں تھاری انت

چؤ دلء پُرشَتگیں تَوَّارءِ اِنْت

مؤسمء شانتُلے کَوَّارءِ اِنْت

دل کہ بیوانکیءِ هِسارءِ اِنْت

رَپَتگیں مردمے تَوَّارءِ اِنْت

چؤ مه جُنزئے کہ گُوات مهتل بیت

چؤ مه دارئے کہ شپ ودارءِ اِنْت

آسء کالکے ترا ماں دستءِ دلء

چؤلے دریاءِ تئی شارءِ اِنْت

دل منا نیاءِ منزلءِ ذُرّوهِیت

چؤ تئی دُوستییں دَزگُهارءِ اِنْت

انگرے چیر بیت چؤ شارءِ تھا

رازے بچکندگءِ گُبارءِ اِنْت

پادِ سؤاساں وھد اڑیت

کِشکِ وابِ اَتنتِ انگت

ما کہ وھدے سر گپتیں

اِشکِ مئے پداں کپتہ

★

پیرمردے ۽ گِلگِ کُت کہ ”زمانگِ پیرِ انت

وھد اگس دُرچکے بہ بوتیں تہ نہ بوت تاک ۽ بر

اُھد تئی کُوھے بہ بوتیں، مئے سَماراں ریزیت“

★

بیگہءِ دامن ۽ دم بُرتگیں چارراہ ۽ سرا

پیپلستان مئے نیادانی شَمان چؤلِ جننت

دل گُشیت گُواتے ۽ اُوتاگ ۽ کما، اِیرے بہ کن

★

وہدِ دُرچکے تہ نہ انت، جُنزانِ انت
 اُہدِ تئی کُوہے نہ انت، اوشتاتہ
 دانکہ من زندگاں، تئی زہیرانی گوانزگ چنڈیت
 پیپلستان مئے نیادانی شَماں چوَلِ جننت

★

ما تُنِّ ہمبل، اَرسانیِ ہمراہی، مارا گیر مئیا
 ما دردِ جَنگل، اُمرانی آگاہی، مارا گیر مئیا
 تَو نودِ سباء، کِشکِ تئی پُلانیِ جبینِ منزلِ کنت
 ہر جاہ کہ پدے تئی نَکش بہ بیت، ہر دل آ زمینِ منزلِ کنت
 تہنائی انچیں ہنکینے، ہر راہسَرِ کہ سر بہ گرے
 گوں پادِ سؤاساں وُہدِ اڑیت، نہ نِشتِ کنتے، نہ رَپتِ کنتے
 یک سارَتِ تہاریں داوایے، تَو گوں نئے، من گوں نئیاں
 یک ہورکِ اَبیتکیں دُنیایے، تَو گوں نئے، من گوں نئیاں

★

کِشکاں پَرِ ریچاں
 تہ وَابانِ پَتائیتِ دَنزے
 دل گنؤکیں نہ بیتِ گوں من مانا

★

نئے کہ گُیا بانے اُت، نہ زندانے
 من ہُمکِ چمّ تہا سر کشتہ

اُشترانی کتارے جُنزانِ انت
 زند چو کَلّی ء رَهت ء دَرِتکھ
 سَک نَزوک ء مہ چار اے شہر ء
 بالی مُرگے کہ مچاچاں گوں اڑیت
 دَرچک تْن ء وتی بیہال کننت،
 بچکنذنت
 نئے کہ رنگے، نہ توارے، نہ کہ پُلے، ارسے
 نئے کہ پیشانی ہے، مہرابے، مُسلا،
 نہ دعایے، نہ دلے
 انچیں تهنائی ہے بادیئت دلانی درداں
 انچیں رنگے، گُشتے ہمراہ نہ بیت گوں چماں

وهد دم بُرتہ
 پہ تئی بو ء بُساں واتریت
 تُو منا گیر مئیائے اوں شَموشاں مں وتا
 ★

من وتی کچّے گنوکاں، تُو کِساسے زیبا
 پُلّ یک چمے سَرپنت، چمے ء آسے زیبا
 اے زمانگ وتی زندان ء وتا کبر بہ کنت
 اُھدی کوہ دیمّاں چریت آھوئی تراسے، زیبا

★

نوں چُنت سال گُوستگ اُنت
 ترا کہ دیست
 پہ تئی گیر آرگا
 من هر دو چم بستگ اُنت
 وتا چه دور رپتگاں
 ته دُتکانی میتگے ء
 دمکے ء تھا
 گلاب ء زیمرانی سورء
 تُو اوں گون اُتے
 بلے منی تھا تُو امیں ساز گون تُو هلو تا اُنت
 ء پُل، پُل پشت نه کپنتت، بس، تئی ستا اُنت
 من نِشته جیڑگا اُتاں
 زمانگ ء مَجے کہ دیست،
 کنزِته

★

راہ و ابانی مورتیں مُجاں گار اُنت
 چوں اُبینگ دُرھیں دمک ء بازار اُنت
 چم رُژنا اُنت، زرد هم ساکم اُت
 شہر زیباتر اُت، دُست پادار اُنت

گیر کثیتِ انت منا، ما کہ یکجاہ اَتیں
 دُرچکاں بانڑلِ پَر اَت، کوہ آچار اَتنت
 کَس پہ پُولنگے ء چو مئیاری نہ اَت
 اَنگر ء پُل یک وڑ گُنہگار اَتنت

بَسَتگ اَت کُلّیں آلم ماں اوتاگے ء
 دُنیا ہمراہ کُتہ، درد ہم یار اَتنت

★

دل چُنّیں سیمِ سرے اُشتاتہ
 گم منی واب انت هُمک سِنگ ء تھا
 من وتی ایوکی ء چُونِیں زبانی بہ دُیاں
 ہچ بولی منا درشان نہ کنت
 او منی زئیمانی مہرم
 دگہ دردے بکشا
 دگہ ترانے، دگہ اِکرارے، دگہ دُنیاے
 یک گدانے، یا کہ درگاھے، یا زندانے بہ دئے
 گوات ء آوار پُلان انت منی دُنیا ء
 شہدیں بیوانکی ء نور ء اچ من

★

من وتا ہر روچ ماں داراں

گوں زردیں دیگرے
 هر دو کم کم سچانے سر گریں

روچ پہ ہلکے دگہ،
 ۛ من پہ ہنکینے دگہ
 هر شب ۛ من نر کایاں،
 هر سباه ۛ پر رچاں
 وهد هر رو آچ منی
 داستاں رچیت چو آرزن ۛ
 تو اگی مرگے به بوتینے،
 منی مهمان اتے
 تو به بے کہ من به باں
 یا وهد ۛ کریابیں نپس
 ما مسافر هر سے ئیں
 وهد ۛ بدّا، گوستگیں
 گیرانی توشگ گران کنت
 من تو آسودگ تریں
 من پہ گئے کئیف
 ۛ تو پہ ارسی ترمپے سر گریے

شُد چو دَرْمَلکی ملنگء

رَوک کنت آسے بلے

دِلْمَانگِ انت پہ چانوے

★

آسء بُرھَنگیں شپ دیستہ

دوْشی گُوازیء رنگانی

تُنِیگیں دلء دریا

اِسْتِنِیں ہیالے شِنِگِ

اندوہء گماں واپیں، بیا

نودیں ھَلوَتے، کدھَرک

گُوَچی کس سُرُوْزی ارسے

شوہازء تئی شپ جنگل

اِسْتالان شپادء گردیں،

زئِیماں آگھیں مَوکل دئے

بلے گوں چراگان تِراننت

دوْشی گُوازیء رنگانی

آھواں ترا وابء دیست

ماہء را گُلاباں وَنتہ

گیاباں مہلبیں مہکانِ انت

چنکان انت منا تهنائی
آزماں جمبرے شنزان انت

★

لئیب لئیبء تئی شوہازء
گسر کپتاں من
ترا پؤلانء مں دیستہ کہ چہ پئیم
دمک دمکانی تھا ایر کپنت،
گار بیئنت
رنگ مئنت،
پدا ہمراہ، پدا شہر،
ء پدا دل مئنت

★

آرواہء تھا تۆ پئیوستئے
نکشئے ہر دو دیدوکاں

دریاء وڑا تئی زیبائی
ہر درد ء گمء شودیت چہ دلء
واہگ بُرز انت تئی، چو گُشئے
اے زرد ء ملوریں ریکپادء
آمچء ایوک ء تهنائیں

زرباری تڪءِ استالان، شپءِ
 آزمانءِ چو هارءِ دنت گورا
 ءُ رُچ كه در كئيت ته اے زمين
 پادانءِ تے پيژائيت

★

چے بری جمبراں
 دود ءُ رهنبد شُشتنت ذرهیں
 تْن سر رتکه مئے
 آس نوشییں دلءِ
 بیا، کپودر، ترا
 نوکین سؤتے دئیاں

سؤتءِ زور ءُ به رؤ
 جمبرانءِ به دئے
 شینکاں کرپاسکین
 مئتے گوں به کن
 دؤست دور انت منی
 دُوریں هلکے شُته
 وهده اودا رؤات
 آرساں گوارات منی

بَلّے ھوْشام کھنانی

ھم سر رچنت

چوْل زبائیء

بَلّے کَمے تَرْھنت

بَلّے دریا بدیت

اے شئیرانی بابت

بلوچی زبان ء لبزانک ء اے دگہ جیڑھانی ہٹواری ء اے ہم مزنیں جیڑھے کہ ہر تاک، ہمک شنگکار وتی رنگ ء نبشتہ کنت۔ پدا گشندہ ہم باز وھدا پہ زیمری آھنگ ء لوٹانی پیلٹو کنگا شئیراں دیم ء پُشت کنت۔ ہمے تاب ء ریساں منی بازیں شئیرے ء باز رنگ ء گوناپ گپتگ۔

من پرے گپ ء کس ء ملامت نہ کناں، بلے اے چیڑ ء وتی زمہواری یے سرپد باں کہ شئیرانی فائل ورژناں بہ گیشتیناں۔ ادا پہ وانوکان اے گپ ء تچک کنگ لوٹگا آں کہ ہر شئیرے کہ اے کتاب ء ہٹوار انت، اشانی اسل ہمیش انت۔ اگس شما اے شئیر دگہ جاگھے دگہ رنگے ء دیستگ، ونتگ یا اشکتگ انت ء زانگ لوٹات کہ اسلیں شئیر کجام انت، تہ دلجم بییت کہ اشانی اسلیں شکل ہمیش انت کہ اے کتاب ء انت۔

منیر مؤمن